

ת"פ 23834/07/14 - מדינת ישראל נגד י ר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 23834-07-14 מדינת ישראל נ' (עציר)
בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ר (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות תקיפת חסר ישע, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), וכן הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, המתלוננת, אשתו של הנאשם, מרותקת לכסא גלגלים בשל 100% נכות. לשם עליה וירידה ממיטתה, זקוקה המתלוננת לשימוש במתקן העשוי מברזל (להלן: "המתקן"). ביום 7.7.2014, ביקשה המתלוננת מהנאשם שיסייע לה לעלות על המתקן בכדי שתדמיטתה. לאחר כשעה וחצי במהלכם שבה וביקשה שיסייע לה, היכה הנאשם את המתלוננת בפניה באמצעות המתקן. כתוצאה מכך, נגרם למתלוננת פצע אדום מעל לגבה הימנית.

בעקבות האמור לעיל, אסר קצין משטרה על הנאשם להיכנס לדירה וליצור קשר עם המתלוננת, זאת למשך 14 ימים. הנאשם שב לדירה זמן קצר לאחר מתן ההוראה ואף שוחח עם המתלוננת.

2. הנאשם הודה בעבירה של הפרת הוראה חוקית, אך כפר בעבירת התקיפה, תוך טענה כי יתכן שהמתלוננת נחבלה בראשה כתוצאה משימוש במתקן, בשל מוגבלות גופה.

3. במהלך פרשת התביעה העידו המתלוננת, ביתם של בני הזוג, גב' א ש (להלן: "א"), וכן שוטרת אשר גבתה את הודעות הנאשם וכן את הודעות המתלוננת, רס"ר ולדיסלבה ליבין (להלן: "רס"ר ליבין"). בנוסף, הוגשו בהסכמה הודעות המתלוננת וכן דוחות פעולה של שני שוטרים שהיו במקום. במסגרת

עמוד 1

פרשת ההגנה, העיד הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

4. א העידה על הדברים שנאמרו לה על ידי המתלוננת, בסמוך לאחר האירוע, וכן לגבי התנהלות הנאשם. לדבריה, הנאשמת קיבלה טיפול רק מהנאשם, אשר נהג לשתות לשוכרה. לפעמים לא נענה לבקשות המתלוננת להעבירה מהמיטה ואליה, לא קילח אותה מספיק, לא החליף למתלוננת חיתולים בזמן, מהמתלוננת נדף ריח רע מאד, ואף הבית היה כדבריה "מטונף" (עמ' 4 לפרוט'). באת כוח הנאשם, ביקשה לערער את מהימנות א, תוך הפניה לדו"ח שוטר הסיוע אשר הגיע למקום האירוע, וציין שהבית נראה מסודר, וכן ציון של מקרה במהלך הליך משפטי בו קיללה א את אמה (עמ' 7 לפרוט').

אינני רואה לנכון לקבוע ממצאים בשאלות אלה, שכן א לא היתה עדה לאירוע עצמו, אלא העידה על דברי המתלוננת. אציין כי ניכר היה במהלך עדותה, שהיא כואבת באופן כן ועמוק את מצב המתלוננת.

5. המתלוננת העידה באמצעות מתורגמנית בית המשפט. במהלך עדותה, ניכר לעיתים קושי בהבנת דבריה על ידי המתורגמנית, כאשר הברות שונות אינן ברורות תוך שטף הדיבור, ולפיכך נאלצה המתורגמנית לבקש מהמתלוננת לשוב על דברים שאמרה.

אירוע התקיפה

6. המתלוננת מרותקת לכסא גלגלים, ועושה שימוש במתקן לצורך עליה וירידה ממיטתה. מדובר במתקן שצילומיו הוגשו (ת/1, ת/2), ומהם ניתן ללמוד כי המתקן בנוי מזרועות ברזל אליהן מחוברת רתמה, אותה יש לקשור מתחת לאגן המתלוננת על מנת להרימה אל מחוץ למיטה וחזרה אליה. ניתן להסיק מעיון בצילומים ומאופן הפעלת המתקן, כי בעת הפעלתו, אותן זרועות מברזל נמצאות בסמוך לפלג גופה העליון של המתלוננת.

7. המתלוננת העידה כי הנאשם "חזר מאוד שיכור וביקשתי שיעביר אותי למיטה מכיסא הגלגלים... ברגע שהוא העביר אותי למיטה הוא נתן לי מכה מצד ימין על הראש עם המתקן הזה שהיה להעביר אותי למיטה" (עמ' 8 ש- 29 עד עמ' 9 ש-2 לפרוט').

כאמור לעיל, מדובר במתקן בעל זרועות מברזל, אשר במהלך הפעלתו תוך קשירת המתלוננת אליו, עשויה היתה להיתקל בהן, זאת בהתחשב במצבה הגופני כפי שהתרשמתי בבית המשפט. עובדה זו מתחזקת כאשר מדובר בהפעלת המתקן על ידי אדם שתוי, כדברי המתלוננת "מאד שיכור". המתלוננת בעצמה, תיארה כיצד נחבלה בעבר, אך בשל העובדה שהנאשם היה שתוי, זאת במהלך הטיפול בה: "כשבן אדם שיכור לוקח אותי ומעביר אותי בהליכות ובנסיעות אז גם הרגליים היו נפגשות עם קירות" (עמ' 9 ש- 17 לפרוט').

בתלונתה במשטרה, המתלוננת לא היתה חד משמעית לגבי אופן המכה שספגה: "יכול להיות שהוא עשה את זה בלי כוונה כי הוא היה שיכור ממש" (ת/6, ש- 18-19).

עמוד 2

באופן דומה, אף כשעומתת עם גירסה זו בבית המשפט, נותרה סוגיה זו בלתי ברורה, לא חד משמעית: "לא. אני לא חושבת שזה היה בלי כוונה. הוא היה שיכור מאד" (עמ' 11 ש-6 לפרוט'). יש לשוב ולהדגיש, כי אותה מכה התרחשה תוך כדי שימוש במתקן לצורך העברת המתלוננת למיטה, ולא שימוש במתקן אך לשם תקיפתה (ראו לעיל את דברי המתלוננת: "ברגע שהוא העביר אותי למיטה הוא נתן לי מכה מצד ימין על הראש עם המתקן...").

המאשימה טענה כי כוונת המתלוננת במילים אלה, היא שהדבר לא נעשה בשוגג, אלא אותה "כוונה" שייחסה המתלוננת היא ביצוע המעשה תחת השפעת אלכוהול, הגורמת לנאשם להתנהג בצורה זו ולתקוף אותה. יתכן שזו כוונת המתלוננת, אולם קיים ספק בעיני, האם במהלך המקרה הנדון, כאשר הנאשם שתוי, לא נגרמה המכה תוך נסיון לרתום את המתלוננת למתקן, כפי שנגרמו מכות ברגליה עת נשא אותה הנאשם בהיותו שתוי. עדות המתלוננת בסוגיה זו, לא היתה חד משמעית דיה, ולא שכנעה מעבר לספק סביר. ספק זה, לגבי ביסוס הרשעה על יסוד עדותה הלא החלטית של המתלוננת, התחזק לנוכח בקיעים נוספים בעדות, כפי שיפורט להלן.

8. בתלונתה הראשונה, העידה המתלוננת על מכה בפניה, ואף הפנתה מיד לסימן שריטה על גבת העין הימנית, לגביה החוקר ציין שנראית ישנה (ת/5, עמ' 1, ש-5-7).

בתלונתה השנייה, למחרת היום, העידה המתלוננת על כך שהנאשם היכה אותה בפניה ובראשה, תוך הדגמת מכה בפנים, טענה שפגע בפניה, והחוקרת הבחינה בפצע אדום מעל גבת העין הימנית (ת/6, עמ' 1, ש-8-10, 17, עמ' 3, ש-15).

בעדותה בבית המשפט, העידה המתלוננת על מכה בצד ימין של ראשה, ולא בפניה (עמ' 9 ש-7-1 לפרוט'). אותה מכה, גרמה לה לנפיחות בראשה (עמ' 9 ש-15 לפרוט'), נפיחות בראש, מתחת לשיער, בה הבחינה אף אנסטסיה לאחר תום החקירה (עמ' 6 ש-8 לפרוט').

למעשה, המתלוננת תיארה, במועדים שונים, מקומות תקיפה שונים, המתייחסים לאותו אירוע. בנוסף, הצביעה לפני החוקר הראשון על סימן חבלה על גבת העין (ת/5), לפני החוקרת השנייה על סימן מעל לגבת העין (ת/6), ואילו לפני ביתה א - הצביעה על נפיחות בראשה, מתחת לשיער. יודגש עוד, כי השוטר הראשון שהגיע למקום, ציין במפורש בדו"ח הפעולה שלו כי "**לא נראים סמני אלימות כלל על גופה של האישה במקומות שניתן לראות**" (ת/8).

9. הנאשם הודה, במהלך עדותו בבית המשפט, כי שתה אלכוהול בסמוך לאירוע, וכן כי כעס על המתלוננת. יחד עם זאת, אין בדברים אלה כדי לגשר על הספק הסביר שנותר לגבי פרטי האירוע הנדון. גרסת הנאשם, הטוען כי כלל לא ניסה להחזיר את המתלוננת למיטתה, איננה מפצה על הקושי הראייתי האמור לעיל, ועל הספק שנותר כתוצאה מבחינת הראיות.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם מעבירת תקיפת חסר ישע, ומרשיעו בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

ניתנה היום, כ' טבת תשע"ה, 11 ינואר 2015, במעמד הצדדים